

Ρεβέκκα Κατσαντώνη

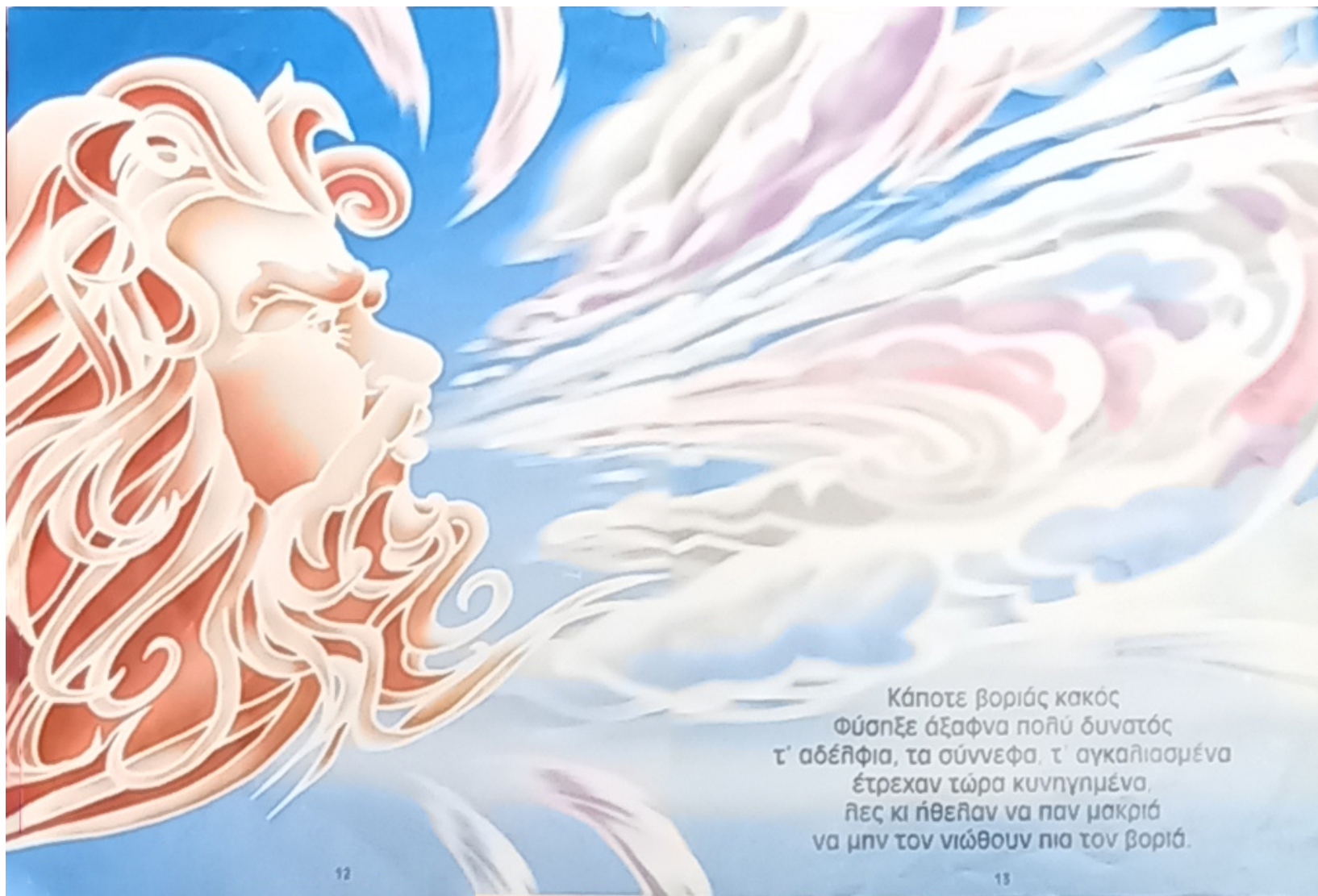
ΚΟΙΤΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Εικονογράφηση: Διονύσης Καραβίας

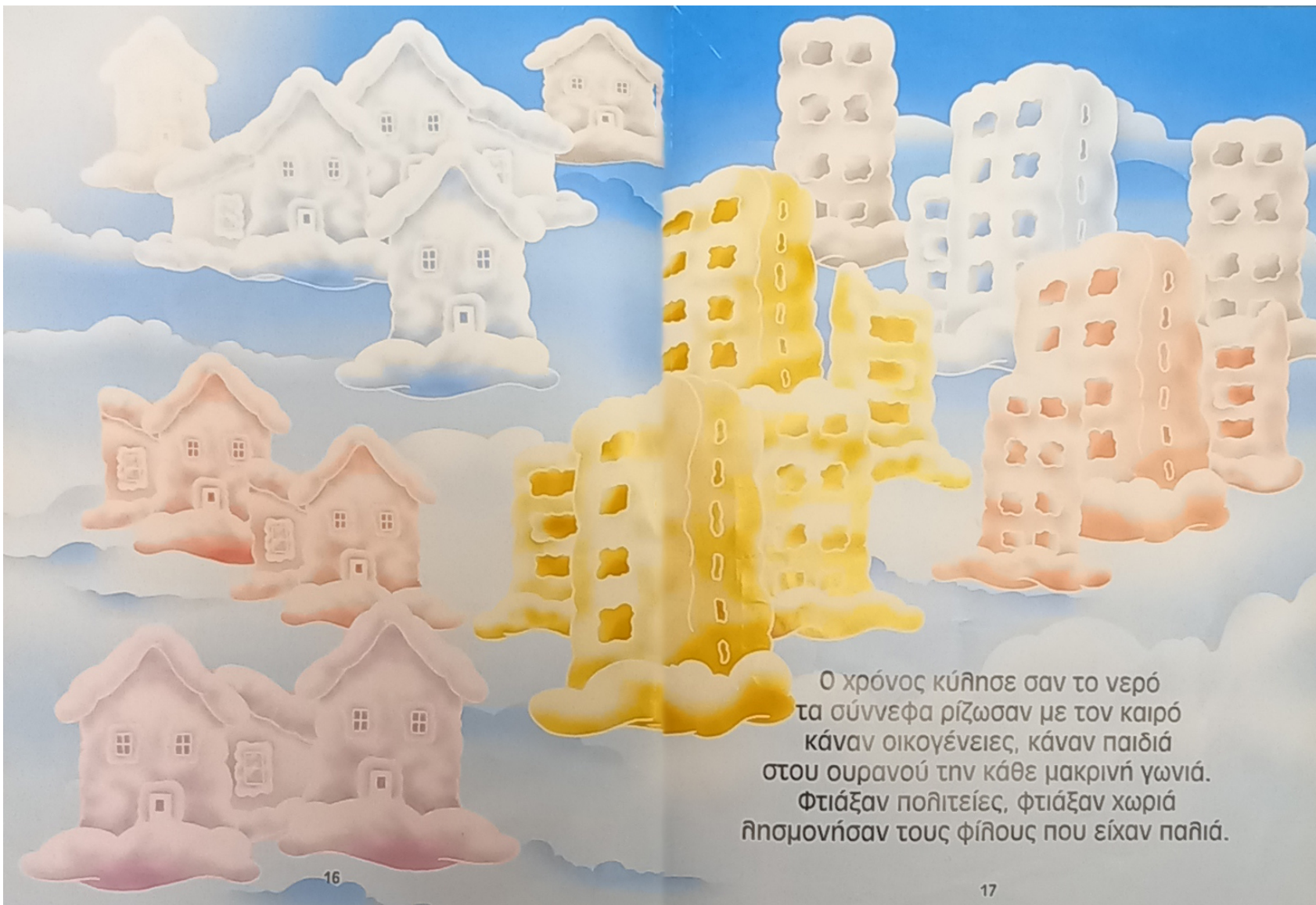
Τον αέρα είχαν φίλο παιδικό
και μαζί σεργιάνιζαν στον ουρανό
κι αυτός χατίρι δεν τους χαλούσε
σφιχτά αγκαλιασμένα να τα κρατήσει
πάντα προσπαθούσε.
Άσπρα και γκρίζα και μαβιά
και μαύρα σύννεφα και βυσσινιά.

Κάποτε βοριάς κακός
Φύσηξε άξαφνα πολύ δυνατός
τ' αδέρφια, τα σύννεφα, τ' αγκαλιασμένα
έτρεχαν τώρα κυνηγημένα,
ήες κι ήθελαν να παν μακριά
να μην τον νιώθουν πια τον βοριά.

Σκορπιστήκαν στ' ουρανού τα πλάτη
πονώντας στην καρδιά και με μωαήθ θοηό
μένοντας μόνα πολύ πολύ καιρό
στ' ανεξερεύνητα ουράνια βάθη
άσπρα και γκρίζα και μαβιά
και μαύρα σύννεφα και βυσσινιά.

Ο χρόνος κύλησε σαν το νερό
τα σύννεφα ρίζωσαν με τον καιρό
κάναν οικογένειες, κάναν παιδιά
στου ουρανού την κάθε μακρινή γωνιά.
Φτιάξαν πολιτείες, φτιάξαν χωριά
λησμονήσαν τους φίλους που είχαν παλιά.

Όμοια με όμοια τώρα ζούσαν μαζί
άσπρα με άσπρα, γκρι με γκρι
μαύρα με μαύρα, βυσσινιά με βυσσινιά
πάνω στου ουράνιου θόλου την
απεραντοσιά.

Πέρασαν τα χρόνια σαν αστραπή
με ηρεμία, με προκοπή.
Μα κάποτε κάποια σύννεφα μικρά
θέλησαν να γνωρίσουν μέρη μακρινά.

Από την περιέργεια ίσως σπρωγμένα
φεύγαν για μέρη άγνωστα, ονειρεμένα
θέληαν να δουν νέους τόπους μακριά
άλλες συννεφοπολιτείες και
συννεφοχωριά.

Μήνες τ' ουρανού το πέπλο οργώναν
ψάχνοντας συννεφένιες πολιτείες
ονειρικές
μα όταν τις βρίσκαν διαπιστώναν
πως δεν ήταν και τόσο μαγικές.

Σ' όποια καινούρια μέρη κι αν πηγαίνουν
στο βάθος της ψυχής τους νιώθαν μοναξιά
αφού αρκετοί στις ουράνιες πολιτείες
τους κοιτάζαν λίγο διαφορετικά.

Τους κοίταζαν σαν να 'ηεγαν όλοι μαζί:
«Είσαι άσπρος, τι θες εδώ;»
«Ε! εσύ μαβί, φύγε από κει».

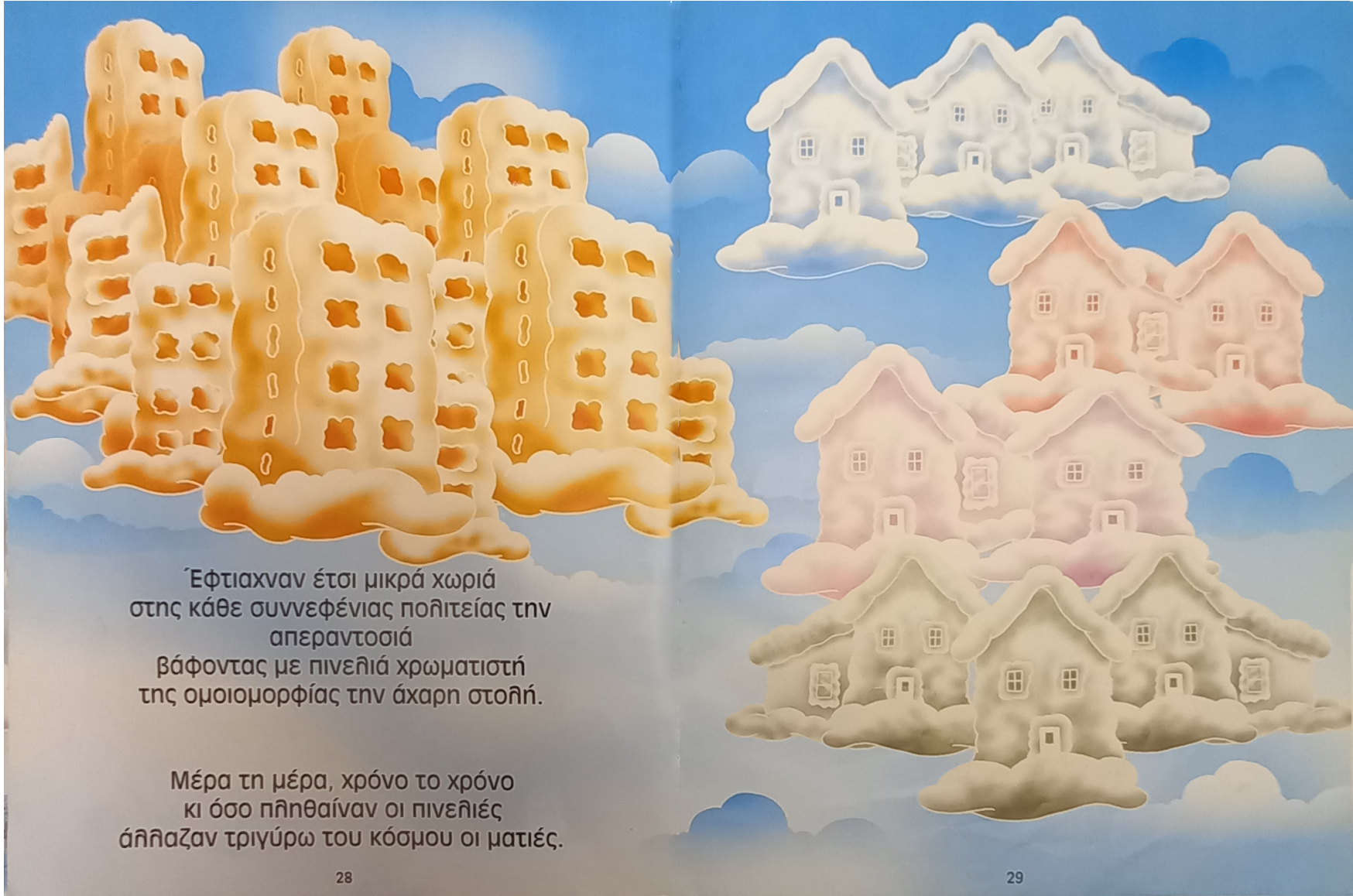
Δεν σε θέλουμε ανάμεσά μας
μήτε τη γλώσσα μας ξέρεις να μιλάς.
Δεν έχεις συνήθειες ίδιες με τις δικές μας
φύγε, την ησυχία μάς χαλάς
φύγε, στη χώρα σου να πας.

Οι ταξιδιώτες του ουράνιου θόλου
νιώθανε στεναχώρια βαθιά στην ψυχή.
Δεν καταλαβαίνουν βλέπετε καθόλου
τι προκαλεί τη συμπεριφορά αυτή.

Ζούσανε από τους ντόπιους χώρια
κάνοντας παρέα με τους δικούς τους,
τους φίλους τους, τους κολλητούς τους
όλοι απ' την ίδια συννεφοπολιτεία
που την είχαν αφήσει μακριά
από περιέργεια και χίλιους δύο άηλους λόγους
χρόνια πριν, όταν ήσαν παιδιά.

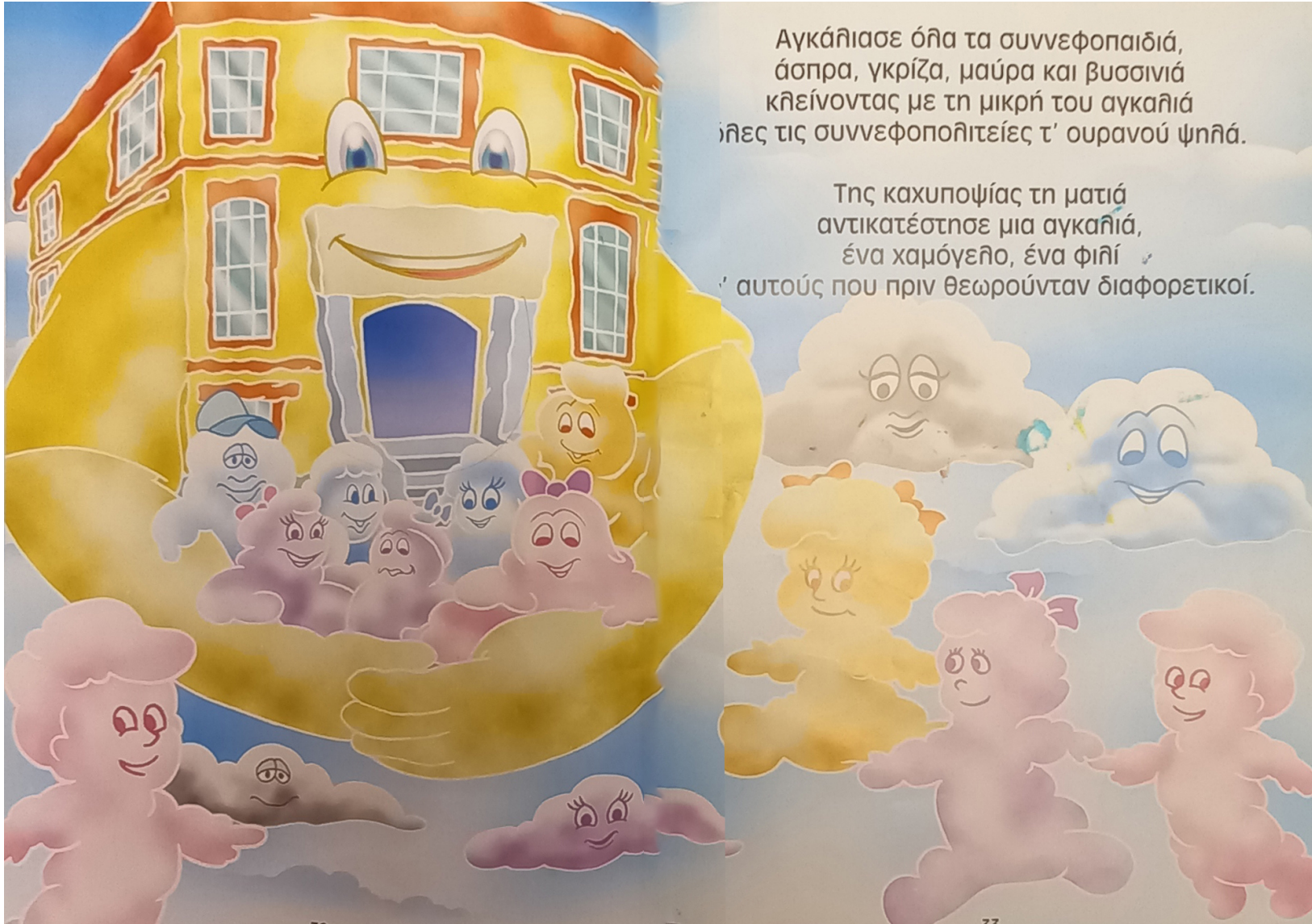
Έφτιαχναν έτσι μικρά χωριά
στης κάθε συνεφένιας πολιτείας την
απεραντοσιά
βάφοντας με πινελιά χρωματιστή
της ομοιομορφίας την άχαρη στολή.

Μέρα τη μέρα, χρόνο το χρόνο
κι όσο πληθαίνουν οι πινελιές
άλλαζαν τριγύρω του κόσμου οι ματιές.

Σ' αυτό βοηθούσε και το σχολείο
με τη μαγική του ομορφιά
με δασκάλους που είχαν ανοιχτή ματιά
κι έβλεπαν μπρος τους μόνο παιδιά.

Δεν ήταν βέβαια όλα ρόδινα απ' την αρχή
ακόμη και το σχολείο ήταν αφιλόξενο και κρύο
για τα συννεφάκια τα μικρά
τα συννεφάκια τα διαφορετικά
μα με τον καιρό, απέκτησε κι αυτό
πιο ανοιχτή ματιά.

Αγκάλιασε όλα τα συννεφοπαιδιά,
άσπρα, γκρίζα, μαύρα και βυσσινιά
κλείνοντας με τη μικρή του αγκαλιά
όλες τις συννεφοπολιτείες τ' ουρανού ψηλά.

Της καχυποψίας τη ματιά
αντικατέστησε μια αγκαλιά,
ένα χαμόγελο, ένα φιλί
' αυτούς που πριν θεωρούνταν διαφορετικοί.

Κι αν κάποτε βρεθείς κι εσύ
σ' έναν τόπο διαφορετικό
μάζεψε όλους όσους θα βρεις
και πες: να κοιτάξουν τον ουρανό.

